

sværmeriske Københavnere, der drev omkring langs med Stranden og regelmæssig hver Aften stillede sig op helt ude ved Havstokken for andagtsfuld at betragte Solens Nedgang i Havet.

Det var dog ikke mod Kroen — „Hotel Kattegat“, som den nu var døbt, — at den gamle Kaleche styrede sin Kaas. Ved Indkørslen til Lejet drejede den ad Vester, henimod en stor og smukt vedligeholdt Bondegaard, der laa lidt udenfor den egentlige By. Et netop hejset Flag tilkendegav ogsaa, at det var her, Gæsterne ventedes.

II

I den samme regnfulde Middagstime var der stor Forsamling i „Sandingehus“, en malerisk, i norsk Stil opbygget Bjælkevilla, der laa inde under Bakkeskrænten ikke langt fra Højskolen. Her residerede for Tiden den bekendte, formuende Enkefru Lene Gylling, der gerne om Sommeren forlagde sit folkelige Hof her til fra Hovedstaden for at være i Nærheden af den Virksomhed, som mere end nogen anden kunde glæde sig ved hendes Beskyttelse.

I den rummelige Havestue, hvorfra en Fløjdør stod aaben til det fri, var der forsamlet henimod et halvt hundrede Mennesker. Det var tildels fremmede Tilrejsende af den Art, man til Stadighed saa her som Højskolens Gæster: livfulde Præster med deres folkeligt klædte Hustruer, alvorlige, langskæggede Landsbylærere og rundryggede Bondestudenter med kirtelblege Ansigter og røde Øjne. Forøvrigt saaes ogsaa et Par af Højskolens egne Lærere og af Egnens velstaaende Bønder med deres Koner. Der havde som sædvanlig været holdt et Formiddags-Foredrag paa Skolen, og det var nu engang en fast Skik — som Fru Gylling satte megen Pris paa — at man efter Foredraget samledes i „Sandingehus“ for at tilbringe Middagstimen med fortløblig Vennepassiar ved en Pibe Tobak.

Denne „Vennepassiar“ udartede dog i Reglen til en varm Debat om Dagens forskellige sociale, politiske og religiøse Spørgsmaal. Det var efterhaanden bleven disse Mennesker en ligefrem Livsfornødenhed at diskutere, udvikle Livsanskuelser og pro-